

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku H. S.
przy uczestnictwie T. O., Gminy Ż.
i Skarbu Państwa - Starostwa Powiatowego w Ż.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 stycznia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 25 lutego 2020 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną,

pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w art.

398⁹ § 1 k.p.c. mają charakter rozłączny, każda z nich ma charakter samoistny i powinna być wykazana przez skarżącą oddzielnie. Tymczasem wnioskodawczyni w łącznym i skrótowym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie wskazała tylko, że w zakresie normy art. 153 w zw. z 48 i 172 § 1 i 2 k.c. i innych wskazanych przepisów zważywszy, że ewidencja gruntów nie może stanowić podstawy do czynienia ustaleń w zakresie prawa własności a trwale związany z gruntem mur przygraniczny stanowiący część składową nieruchomości nie może zostać nabyty w drodze zasiedzenia, istnieje pomimo oczywistości potrzeba wykładni tego zagadnienia.

Przedstawione zagadnienie nie jest zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Powołanie się na przesłankę określoną w punkcie pierwszym wymaga sformułowania zagadnienia prawnego a temu wymogowi skarżąca nie podołała przedstawiając problem prawny w sposób nadzwyczaj opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.),

Ponadto wnioskodawczyni w łącznym uzasadnieniu nie wykazała, że ma ono poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołuje zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostało dotychczas rozstrzygnięte, a jest to konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury. Argumenty skarżącej powołane w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie zawierają żadnych wywodów prawnych w odniesieniu do konkretnych przepisów prawa a stanowią wyłącznie prezentację jej własnego poglądu, jak również nie uwzględniają argumentów przytoczonych w motywach Sądu odwoławczego. Z tych też przyczyn nie ma podstaw do przyjęcia, że zachodzi potrzeba ich wykładni. Nie została w żaden sposób wykazana oczywista zasadność skargi kasacyjnej, bo skarżąca nie przytoczyła argumentów wskazujących, że zachodzi oczywistość uchybień w zakresie stosowania lub wykładni prawa materialnego lub przepisów postępowania i to uchybień o charakterze kwalifikowanym, wynikająca z treści samej skargi i widoczna *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.).

ke